

„МАНДРІВНІ ЗОРІ“

Родина українського містечкового свєря.—Рабі Левушка Раткович, талановитий музикант, грає на скрипці. Містечкове оточення та сім'я не дають йому змоги розгорнути свій талант і ось він вирішив виїхати за кордон, в Німеччину. Вночі він викрадає в батька з-під подушки ключі, дістає з комоду гроші й передає їх, як було умовлено, маклерові Кальнішкеру за проїзд.

Дівчина Рахіль кохає Левушку, вона проводить його, і вони умовляються зустрінутися в Москві, коли обидва дістануть свої мети.

Кальнішкер перевозить Левушку через кордон і, взявши в нього гроші, кидає його. Левушка із своєю скрипкою починає ходити по дворах на заробітки.

В одній кормі на його ігру звернув увагу професор музики, і бере його до себе, щоби вчити. Пройшло 3 роки, і вже він не Левушка Раткович, а знаменитий Лео Роґдай. Він потрапив до не менш славетного імпресаріо—експлуататора Маффі, що наживається на концертах Роґдая.

Рахіль приїздить до Москви вчитися. Але-ж свєрям жити в Москві заборонено, і їй доводиться шукати притулку в кишлак. Підчас обласи знайшли шрифти і ось її, як політичну злочинницю, засуджують до каторги. Відбувши каторгу, вона їде за кордон, щоби знайти там свою Левушку.

Але Лео Роґдай швидко забув свою Рахіль, він поколав кокетку—баронесу Едлен.

Рахіль випадково попала на концерт славетного скрипника Лео Роґдая, і влізла свою Левушку. Рахіль намагася вирвати його з лабет Маффі, але сама-ж потрапає в ці лабет. Маффі виказує її поліцаєві, як карну злочинницю.

В цей час Лео Роґдай викрав свою коханку Едлен, що зраджувала йому з Кальнішкером. Лео вїшається.

Ставив цю каршину на Одеській фабриці режисер Гример-Чериковер за сценарієм І. Бабелл.

В головних ролях знімаються актори: Дубравін, Ляров, Тамара Адельгейм, Шор та інші.

Кадри з фільму «Мандрівні зорі». Вгорі — Лев Раткович, майбутній всесвітньо відомий скрипак (арт. Дубравін); внизу—в номерах «стотель» Плевна. В кімнатці сторожа. Цей котель з тих, що біля дверей їх висить червоний диктар.

Через такі причини атмосфера кіно-фабрик напружується, робиться зовсім неможлива для продукційної та організованої роботи. Панує всепереможна плітка, поговір, шамотня «рятівників кіно», величезні купи пропозицій, проектів, яесь верзіння божевільних, метушня, все те, що може утворити напівхвора фантазія людей, що приїхали сюди шукати щастя, слави й грошей. Вся ця веремія, галаслива, задушлива й важка, утворює цілком незносиму атмосферу.

Отже треба добитися того, щоби бачити всіляких халтурщиків, богемщиків і авантюристів такими, які вони є. Треба гаразд вичистити наші фабрики. Треба вляти туди побільше молодих і свіжих сил. Треба піднести дисципліну. Годі думати про «рулетку-кіно». З мозків отих численних, на жаль, радянських панночок і паничів, що складають більшість «шукачів», треба вибити думку про «безперервну розвагу» та «легку славу».

Кіно—не рулетка, а важка робота. Кіно—це індустріалізоване виробництво. Радянська преса мусить допомогти розвіяти той дурман, що навколо кіно-виробництва створився. Нам потрібне молоде, здорове кіно й молоді, здорові, роботящі творці його. Лише для таких відчиняться ворота наших кінофабрик.

П. Нечес